

Вербель (1935)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Ось бубон ранку — кругле сонце
до маршу будить вояків.
Лопочуть верблі по казармах,
весна тріпочеться, мов спів,
весна тріпочеться, мов птах,
у клітці сірих коридорів,
і день накреслює свій шлях
на мапі неба.

Гаснуть зорі,
мов очі втомлених коханок.
Ось кленів ряд в стобарвній зливі.
Весни пожежа підпалила ранок —
і знову день окрилений,
і знову день п'янливий.
Вітри на кленах грають,
мов на мідних трубах,
вітри світанку сурмачі.
Дівчатам млосно, болісно і любо,
в обіймах мліють, ячучи.
Пробудяться, розкриють тьмяні очі,
почувши верблі, верблі вояків.
Це верблі весняні, це верблі у маршрут,
та серце схвилював цей спів,
нагадуючи верблі смерті.
Слова коханців юних і палких,
слова, мов гроші, пристрастю протерті,
німіють.

Все ж таки
життя кипучого нікому не зв'язати!
І кидає весна слова команди,
прикази радісні й крилаті
нестримних перемог, осяяних оман.
Стоїть казарма чорним кубом,
дуднить під кроками майдан,
і ранок б'є у сонця бубон...

22 лютого 1935

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/verbel